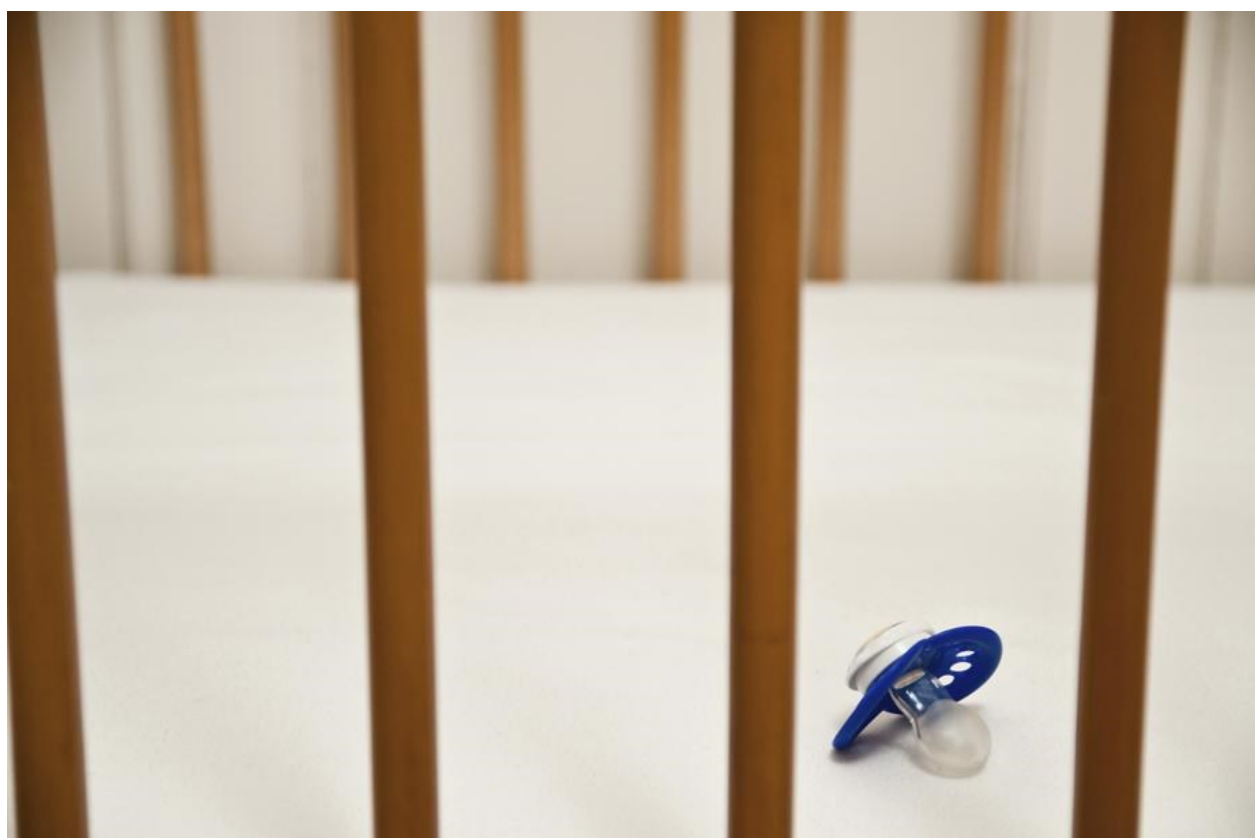

DE ZWANGERSCHAP AFBREKEN VAN EEN KIND MET DOWN: EEN GETUIGENIS

‘Wat als dit onze laatste kans is geweest?’

03 MAART 2015 OM 03:00 UUR | Veerle Beel (<http://www.standaard.be/auteur/veerle-beel>)

Laura en haar vriend hebben de moeilijke stap gezet om haar zwangerschap af te breken toen bleek dat ze een kind met Down verwachtte. ‘Niet uit egoïsme, maar uit bezorgdheid en angst voor de toekomst. We dachten in de eerste plaats aan háár.’

Laura: ‘Hebben wij nu al een kind gehad of niet?’ Koen Verheijden/holandse hoogte

‘Je zegt: doe die combinatietest maar. En dan blijkt je een verhoogde kans op een kind met Down te hebben van 1 op 50. Maar ik ben al 36 jaar dus ik heb sowieso een verhoogde kans. En dus doe je de NIPT-test terwijl je nog altijd denkt dat er 98 procent kans is op een gezonde baby. Maar dan toch, báng! Op een maandagmiddag kregen we de gynaecoloog aan de lijn: “Jawel, jullie hebben een meisje met Down”. Waarna nog een vlokcentest volgt om 100 procent zeker te zijn. Je wereld stort in, je huilt op kantoor met al je collega’s erbij, ze brengen je naar huis en dan komt je partner thuis: wat nu? Doen we het of doen we het niet? We hadden de beslissing al genomen, vanuit een rationeel standpunt. Maar dan steekt de twijfel toch op.’

Augustus 2015 had hun maand moeten worden: de maand waarin Laura en haar vriend ouders zouden worden. Ze waren er klaar voor. Zij al helemaal: ‘Ik wilde altijd al kinderen. Ik ben een echte moederkloek. Maar ik heb er enige tijd over gedaan voor ik de juiste partner tegenkwam.’

Niet perfect

De maand februari zullen ze niet licht vergeten. ‘We moesten kiezen. Hartverscheurend’, zegt Laura. ‘Je doet het echt niet zomaar. Ik zag vorige week de trailer voor een tv-programma over dit onderwerp, waarin een jong stel zegt dat ze een zwangerschap zouden afbreken omdat een kind met een handicap niet in hun leven past. Ik heb níet naar dat programma gekeken. Het is geen kwestie van “passen” of “niet passen” in het plaatje dat je van de toekomst hebt gemaakt. Wij streven niet naar het perfecte kind. Niemand is perfect. Als ik het niet geweten zou hebben, en ik zou moeder worden van een kind met een beperking, dan zou ik het met veel liefde opvangen. Dat spreekt voor zich. Maar als je het wel vooraf weet...’

Laura en haar vriend hadden een week de tijd om erover na te denken en zich te informeren. Ze zochten informatie op het internet over het leven met Down, lazen daar zowel positieve als minder positieve verhalen. Ze spraken met mensen die werken in de zorg voor personen met een handicap. Ze spraken erover met vrienden die zelf een beperking hebben.

‘We hebben ons grondig geïnformeerd. We hebben een van de moeilijkste beslissingen genomen die je kunt nemen. En we hebben nog steeds onze twijfels. Maar we denken dat het zo beter is. Dat we haar niet welkom moesten heten in deze harde wereld.’

‘Na de bevalling, toen ik Sterre in mijn armen hield, heb ik dat ook zo tegen haar gezegd. Dat ik zeer graag moeder was geworden in augustus. Dat ik uitkeek naar haar komst. Het was een droom van ons, om ouders te worden. Dat het niet uit egoïsme was, maar uit bezorgdheid om haar. Uit angst voor wat anders gekomen was. Omdat we zelf al iets ouder zijn en ze nog geen broers of zussen heeft die zorg voor haar kunnen dragen als wij er niet meer zijn. Dat ze wellicht te veel zou afzien in haar eerste levensjaar.’

‘Dat heb ik haar allemaal gezegd. Ze had al nageltjes. Maar ze was nog zo klein, ze paste net in een hand.’

Twee keer twee

Over de opvang in het UZ Gent, waar ze bevallen is, heeft Laura niets dan lof. ‘Ik lag op de kraamafdeling. Er werd me een vroedvrouw toegewezen, die de hele dag bij ons is gebleven. Ze stelde op haar rustige manier de juiste vragen: of we al een naam hadden, of we haar meteen na de bevalling wilden zien of later pas, of we haar zouden begraven of laten cremieren. We waren met twee die op die dag een kindje zouden afgeven. Er werd ook een tweeling geboren. Dat vond ik ergens wel mooi: twee die komen en twee die vertrekken. Pijnlijk, maar zo is het leven.’

‘En daarna de leegte, zowel letterlijk als figuurlijk. Nu ik thuis ben, kan ik eindelijk normaal rouwen, omdat de fysieke misselijkheid over is. Jawel, ik heb een week bijna niet kunnen eten of slapen. Ik heb continu gehuild of over de pot gehangen, van de zenuwen. Ik heb de gynaecologe gesmeekt om nog eens goed te kijken of het kindje niet op een of andere manier vanzelf gestorven was in mijn buik. Dat zou het veel gemakkelijker hebben gemaakt. Ik hoop zo dat we deze keuze niet nog eens hoeven te maken.’

‘Mijn vriend en ik willen heel graag kinderen. Ik wil het al zo lang, maar ik heb hem pas leren kennen toen ik al 33 was. Hij had wat meer tijd nodig. Nu zegt hij dat deze zwangerschap hem geleerd heeft dat hij echt graag kinderen wil. Zo mooi, maar ook zo pijnlijk. Want gaat het ons nog lukken? Ik leef nu ook met die angst voor onze toekomst. Een harde dobber. Iedereen wuift mijn angst weg en zegt dat ik me geen zorgen hoeft te maken. Maar dat zeiden ze ook toen ik na die eerste tests vreesde voor een kind met Down. Wat als dit onze laatste kans is geweest? Dat zou ik zo verschrikkelijk vinden.’

Groot verdriet

‘Het was gewoon brute pech, zegt de dokter. De kans dat we dit nog eens voor hebben, blijft dezelfde. Tenminste, dat hopen we. We hebben ons nu laten testen, om te zien of we erfelijk belast zijn. Die uitslag krijgen we pas eind maart. Verder is er geen medische reden om te wachten. Maar ik moet er eerst weer mentaal klaar voor zijn. En dat ben ik nog niet. Ik ben nog niet terug aan het werk. Ik kom zelfs liever niet buiten. Dat is te confronterend. Omdat ik zo’n groot verdriet voel, en niemand dat van mijn gezicht lijkt te kunnen aflezen.’

‘Vorige week stapte ik een juwelierszaak binnen, omdat ik een ooring wilde in de vorm van een sterretje. “O, maar we hebben nog andere oorringen ook hoor”, bleef die verkoopster maar zeggen. Ik ben weer buiten gelopen en ben beginnen te huilen. Zo weinig weerbaar ben ik. Ik hunker naar begrip en herkenning, heb ook behoefte aan een ritueel om hiermee om te gaan. En dan die moeilijke vraag: hebben wij nu al een kind gehad of niet? Wat moeten we daarop antwoorden?’

In ons hart

‘O, ik had haar graag op de wereld gezet. Maar ik ging echt voor dat kind zelf: hoe zou ze lijden onder haar medische problemen, of onder het besef dat ze anders was dan de anderen? Wat als de zorg in gebreke zou blijven? Het is moeilijk te voorspellen hoe zwaar de beperking zal zijn van een kind met Down. Maar zelfs als het maar een lichte beperking zou zijn geweest: hoe moeilijk is het als je opgroeit en niet genoeg vrienden hebt? Of je wilt verliefd worden maar je vindt niemand? Je wilt zelf kinderen krijgen, maar je mag niet?’

‘Mijn vriend en ik zitten op dezelfde lijn. Ik ben er nog meer mee bezig, omdat ik alles in mijn eigen lijf heb gevoeld. Maar hij ziet ook af. Het doet hem bovendien pijn om mij te zien lijden. Gelukkig maakt het onze liefde sterker. Dat is het enige fijne aan dit hele verhaal. Net als de steun die we van vrienden en familie krijgen. In een maatschappij die als hard wordt bestempeld, is dat hartverwarmend. Toch leven er nog veel vooroordelen over de keuze die wij hebben gemaakt. Daarom mijn getuigenis. Het is geen zwart-witverhaal. Wij zijn geen harde mensen. Wij zullen Sterre tot het einde van ons leven in ons hart dragen.’

Behoeftte aan een gesprek of een lotgenotencontact? Hier kan je terecht: www.cozapo.org (<http://www.cozapo.org/>) en www.faranet.be (<http://www.faranet.be>).

VEERLE BEEL

Veerle Beel is redactrice binnenland bij De Standaard.

Meer artikels van Veerle Beel »

(<http://www.standaard.be/auteur/veerle-beel>)

‘Mijn vriend en ik zitten op dezelfde lijn. Ik ben er nog meer mee bezig, omdat ik alles in mijn eigen lijf heb gevoeld. Maar hij ziet ook af’